

[Finansministeren.]

til erhvervsbrug, men til privat brug, og det har jo aldrig været meningen. Problemet er, at vi skal gøre noget ved det, men vi skal ikke ramme erhvervsvirksomhederne, og det er det, der er grunden til, at vi trods alt foretager disse forhøjelser, kan man sige, uden at gøre dem alt for skrappe. Forholdet er jo det, at lastbilerne er fritaget fra afgift, og derfor er man nødt til i ordningen at have en aftrapning, efterhånden som vognen stiger i vægt — det er det, der ligger i ordningen — sådan at, så vidt jeg husker, vogne over 4 t eller 5 t er afgiftsfri. Der, hvor problemerne ligger, er vel især med hensyn til vogne indtil 2 t, og det er også det, der i særlig grad tages fat på i dette forslag.

Jeg tror, ja jeg er sikker på, at det er et rigtigt forslag, der her er fremsat, men jeg vil da ikke afvise, at vi i udvalget kan se på alle de problemer, der kan rejses omkring dette spørgsmål. Det må vi se på.

Lad mig så sige lidt om sikkerhedsudstyret. Jeg var ærlig talt ked af hr. Stetters bemærkning på det område og endnu mere ked af, at fru Dagmar Andreasen også gav udtryk for tvivl med hensyn til, om finansministeren nu også ville gøre det, som han her lagde op til. Jeg kan forsikre for, at jeg har ikke et øjeblik haft den mindste tanke om, at jeg ikke skulle gøre det, som trafik-sikkerhedsudvalget har foreslået. Det er helt oplagt. Det, som udvalget som sådant har foreslået - jeg tænker ikke på de enkeltforslag, der har været fremme fra forskellige side (men det, som udvalget har foreslået) - det har jeg i sinde, så vidt jeg overhovedet kan, at gennemføre. Jeg mener, det er det mindste, i og for sig, man kan gøre på dette felt, og det skal gøres.

Jeg vil gerne komme med den bemærkning, at det er da muligt, at justitsministeren også kunne gøre lidt på dette område, særlig når det drejer sig om, hvor mange personer der må sidde foran i en af disse vogne med gule nummerplader.

Jeg kan altså ikke takke for en meget velvillig modtagelse af hele buketten, men med hensyn til selve det forslag, der her foreligger, må jeg notere, at hr. Lütken har givet det en velvillig modtagelse og givet udtryk for, at man ville give det en velvillig behandling i udvalget, og at fru Dagmar

Andreasen også har været positiv over for en drøftelse i udvalget, og det er jeg glad for.

Hr. Nyboe Andersen kom med nogle ironiske bemærkninger omkring socialdemokratiets stilling til SF i forbindelse med maddomsen, bl.a. at ét parti var mere lige end andre; og det er i praksis, sagde hr. Nyboe Andersen, altså det brede samarbejde, som regeringen er ude efter. Det kan der siges en masse om. Jeg skal kun sige, at mine erfaringer her fra folketinget er i hvert fald ikke, at det er særlig nemt at komme i samarbejde med hr. Nyboe Andersens parti. Der har været adskillige lejligheder, hvor der kunne have været lavet et sådant samarbejde, og hvor jeg i hvert fald ikke har kunnet forstå, at det ikke var muligt. Jeg tror ikke, vi skal skyde alt for meget på hinanden i dette spørgsmål om samarbejde eller ikke samarbejde, men tage vilkårene som de er her i folketinget, og så se at få så meget som muligt igennem af det, vi gerne vil have igennem, det, de forskellige partier gerne vil have igennem. Personlig vil jeg gerne give udtryk for behovet for et meget vidtgående samarbejde på skatteområdet, sådan som jeg også gjorde det i fredags. Det er min opfattelse, at man på skatteområdet her i landet i alt for høj grad trækker de tekniske skatteproblemer ind som storpolitiske problemer, hvor vi i mange tilfælde burde kunne tage lidt mere køligt på det. Jeg håber altså på et samarbejde, om det ikke bliver om disse forslag, så dog om det videregående reformarbejde inden for skatteområdet.

Men jeg vil gerne sige om det med maddomsen, at vi har jo ikke fra mit partis side og heller ikke fra regeringens afvist at gøre noget ved fødevarerpriserne. Det er jo ikke det, vi har sagt. Vi har sagt, at vi var yderst betænkelige ved at gennemføre en ordning med differentieret moms. Det er det, diskussionen har kørt på, og jeg må stadig væk som finansminister sige, at det ville jeg være meget betænkelig ved at gøre. Den ordning, vi nu har fundet, er jo den samme, som man havde tidligere. Den kan virke. Den kommer til at foregå i samarbejde med Mejerikontoret, og vi har jo set tidligere, at en sådan ordning faktisk fungerer perfekt, også set fra et forbrugersynspunkt, altså at der